

Nummer 11	1. Juni 1907.	56. Aargang

En officiel Erklæring

af det første Præsidentskab over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, enstemmigt vedtaget i General Konferencen i Salt Lake City, den 5te April 1907.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige til Verden med Hilsen! I Haab om at gendrive falske Beskyldninger og grundfæste en bedre Opfattelse om os og vor Religion, udgive vi, som Embedsmænd og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forsamlede i General-Konference, højtideligen denne Erklæring til Verden, thi en saadan Udtalelse synes at være højst nødvendig. Aldrig før har vor Tros Principper og vore Attraaer været fremstillede med mere Falskhed og Løgnagtighed af vore Modstandere end nu, og derfor ere de almindelig misforstaaede. Vore Lærdomme blive forvendte, vor Religions hellige Ordinanser latterliggjorte, Navn af „Kristne" nægtet os, vor Historie falskelig fremholdt, vor Karakter bragt i slet Rygte, og vor Fremgangsmaade som et Folk afskyeliggjort og fordømt.

Sandheden om Mormonismen. Som Svar paa de Beskyldninger, der føres mod os, og til vort eget Forsvar og deres, som ved guddommelig Ledelse grundlagde vor Religion og Kirke; for vore Efterkommere til hvem vi skulle overlevere vor Tro, og i hvis Varetægt vi skulle give Kristi Kirke, og for Menneskeheden, hvis Anskuelser vi respektere, erklære vi i dybeste Alvor Sandheden at være, som følger:

Vor Religion er grundlagt paa Aabenbaring fra Gud. Det Evangelium,

vi forkynde, er Kristi Evangelium, gengivet til Jorden i denne „Tidernes Fyldes Husholdning". Den høje Paastand, Kirken gør for sig, erklæres i dens Navn: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Oprettet som den er ved guddommelig Vejledning, blev dens Navn givet af ham, hvis Kirke det er: Jesus Kristus.

Dette Folks Religion er den rene Kristendom. Dens Lære fremstiller Dagliglivets Pligter; dens Teologi er grundet paa Frelserens Lærdomme. Hvis det er sand Kristendom at erkende Jesu Kristi Personlighed og Mission som guddommelig; at ære ham som Guds Søn, den korsfæstede og opstandne Herre, ved hvem alene Menneskene kunne opnaa Frelse; at antage hans Lære som Rettesnor; at holde ham for vor Standart og efterkomme som en Lov de ethiske Forordninger han kundgjorde; at rette sig efter de Fordringer han foreskrev som nødvendige for Fællesskab i hans Kirke, nemlig: Tro, Omvendelse, Daab ved Begravelse i Vand til Syndsforladelse, og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, — dersom dette er Kristendom, da ere vi Kristne, og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er en kristen Kirke.

Vor Kirkes Teologi er den samme som Jesu og hans Apostlers — Skriftens og Fornuftens Teologi. Den ikke alene anerkender de gamle Skrifters Hellighed, de ved Guds Almagt udførte Gerninger og de af ham inspirerte Udtalelsers bindende Magt, men tillige erklærer, at Gud taler til Menneskene i denne Evangeliets sidste Uddeling.

Vi tro paa Guddommen, der indbefatter Faderen, Sønnen, og den Helligaand.

Vi antage at Mennesket virkelig er Guds Barn, dannet i hans Billede, begavet med guddommelige Egenskaber og i Besiddelse af Magt til at hæve sig fra de lavere jordiske Attraaer til de forædlende himmelske Aspirationer.

Vi tro paa Menneskets Forudtilværelse som et aandeligt Væsen, og paa en tilkommende Tilstand af hvers særskilte Eksistens, hvor hver Sjæl vil finde sin Plads efter en retfærdig og barmhjærtig Dom, og gives Lejlighed til uendelig Fremadskriden gennem Evighedens forskellige Opnaaelser.

Vi tro paa Menneskets Handlefrihed, og følgelig paa hans personlige Ansvar for sine Handlinger.

Vi tro at Frelse ikke er blot for nogle faa Udsøgte, men at alle Mennesker kunne blive frelste formedelst Lydighed til Evangeliets Love og Ordinanser.

Vi stadfæste, at for at forvalte Evangeliets Ordinanser maa Myndighed dertil gives af Gud, og at denne Myndighed er det hellige Præstedømme.

Vi stadfæste, at ved Betjening af udødelige Væsener er det hellige Præstedømme bleven beseglet paa Mænd i vor Tidsalder, og at under denne guddommelige Autoritet er Kirken bleven organiseret.

Vi erklære, at Formaalet med denne Organisation er, Evangeliets Forkyndelse i den ganske Verden, Israels Indsamling, og Veredelse af et Folk for Herrens Tilkommelse. „Mormonismen" søger sine Tilhængere blandt enhver Klasse og Stand af Menneskeheden, og de, som antage den, ere af de bedste af den Nations Mænd og Kvinder, fra hvilken de komme — ærlige, flittige, rene af Hjærte, og gudfrygtige. I deres daglige Liv ere de fredsommelige, lovlydige og eksemplariske. Deres naturlige Følelser, Tradition og Opdragelse modsætter sig Last og Forbrydelse. Den Religion, de have sluttet sig til, den Kirke, hvoraf de ere Medlemmer, har Afsky for alt, hvad der er ondt, og med faa Undtagelser er deres Levned en Fremhævelse af Retfærd. Mange af de tidlige Proselyter til vor Tro vare Efterkommere af Pilegrimmene og Puritanerne. Joseph Smith, Brigham Young og andre ledende Mænd blandt de Sidste-Dages Hellige have sporet deres Herkomst tilbage til Nationens Grundlæggere og første Forsvarere. Joseph Smith var født i Staten Vermont, og var Søn af en „Farmer". Der blev kaldet paa Folk af enhver Beskæftigelse og Profession for Tilhængere til Kirken. I England, som blev dens første Missionsmark i fremmed Land, var det almindeligvis Middel- og Arbejdsklassen, der gav Agt paa Evangeliets Budskab. Allevegne i Verden har det samme været Tilfældet; vore Proselyter have været Mænd og Kvinder af god Karakter, Intelligens og Oprigtighed. Der er ikke noget ved „Mormonismen", som tiltrækker den egennyttige og ugudelige.

Et Forsøg paa at gøre Forskel paa Mormonpræsteskabet og Mormonfolket, ved at indrømme de sidste at være gode, ærlige, men vildledte Folk, medens deres Ledere beskyldes for at være alt, hvad der er ondt, kan kun betragtes som Dumhed. En stor Majoritet af det mandlige Køn af Kirkens Medlemmer bære Præstedømmet, og skønt de udgøre Kirkens Præsteskab, udgøre de tillige en Del af Folket. Præsteskabet og Folket kan ikke adskilles; enten de retfærdiggøres eller fordømmes, staa de ved hinanden.

Undersøgelse indbydes. Den Beskyldning, at Kirken bruger Forstillelse og Falskhed ved Lærdommens Udbredelse og undviger aabenlys Undersøgelse, er aldeles ugrundet og ufornuftig. Svig og Bedrageri for at opholde en Religion kunde ikke have andet end Mislykke til Følge. Et System af Religion, Ethik eller Filosofi maa, for at tiltrække sig og beholde Mænds Opmærksomhed, være oprigtig i Lærdom og ærlig i Fremgangsmaade. At Kirken skulde anvende bedrageriske Metoder; at den skulde have een Lære for Præsteskabet og en anden for Folket; at den lærer et Sæt Principper til Folket i Zion og et andet ude i Verden, er ikke sandt. Nøjagtig Undersøgelse er netop Midlet, ved hvilket Kirken haaber at fremskynde Tro paa Evangeliets Principper, og udbrede sine Institutioners godgørende Indflydelse. Lige fra Begyndelsen af har

nøjagtig Undersøgelse været een Ting, den har søgt. For at opnaa dette, har den sendt sine Missionærer allevegne i Verden, i Særdeleshed til Civilisationens og Oplysningens Hovedstæder, hvor dens Literatur er rundeligen bleven udspredt; dog har dens Paastand altfor tidt været nægtet den uden Undersøgelse, og Dom er bleven fældet over den uden Forhør. Ved „The Columbian Eksposition", der højtideligholdt Fire-Hundred-Aarsdagen af Amerikas Opdagelse, vare Verdens Religioner repræsenterede i en stor Kongres i den Hensigt at vise paa den mest indtryksfulde Maade, hvilke og hvormange vigtige Sandheder de forskellige Religionssamfund holde og lære tilfælles; . . . at fremføre ved deres mest lærde og begavede Mænd, hvad der anses for de vigtigste Adskillelsespunkter, der holdes og læres af hver særskilt Religion; . . . at udfinde hvad Lys hver Religion har fundet og kan give de andre af Verdens Religioner". Til denne Forsamling blev Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ikke indbudt, skønt den var den tydeligste amerikanske Kirke; alligevel søgte den Lejlighed til at stille Side om Side med alle de andre historiske Bekendelser en Præsentation af sine Principper, og udtale sig til Menneskene angaaende de Sandheder, den holdt for at være de vigtigste og mest gavnlige. Saadan Lejlighed blev Kirken nægtet, uden paa saadanne Betingelser, som vilde nedværdige den og modvirke hvad man havde til Hensigt — nemlig, en mere udstrakt Bekendtgørelse og en mere retfærdig Undersøgelse af vor Tro. Efter en saadan Behandling, og andre af en lignende Slags i forskellige Grader, lad os sige, at det ikke passer sig vore Anklagere, at beskylde os med Undvigelse fra oplyst Undersøgelse.

Den tilskynder Uddannelse. Det er bleven sagt, at „Mormonismen" modsætter sig Uddannelse. Kirkens Historie og dens Lederes Raad og Lærdomme ere tilstrækkelige Svar mod denne Beskyldning. Joseph Smith, Kirkens første Præsident, grundlagde Skoler og besøgte Dem som Elev, ligesom mange af hans Tilhængere gjorde ifølge hans Raad og Indflydelse. Brigham Young, som blev Joseph Smiths Eftertræder, fulgte ham som en Grundlægger og Skytsherre af Skoler; og hver paafølgende Præsident over Kirken, hans Raadgivere, og Folket i Almindelighed have været ivrige Medarbejdere for samme Sag. Dengang de maatte forlade Illinois Stat, byggede vort Folk Skolehuse af Bjælker, medens de opholdt sig en kort Tid ved Missourifloden, der dengang var Nationens vestlige Grænse; og efter at have vandret et Tusind eng. Mil og nedsat deres spæde Koloni i Saltsødalen, blev Skolehuse blandt de første Bygninger, der bleve opførte. Saaledes have Mormonerne altid baaret sig ad med Anlæggelse af deres Kolonier. Utah Stat, som nu er bestrøet med Friskoler, Akademier, Kollegier, Universiteter — Institutioner, der have givet den særdeles Udmærkelse, giver uimodstaaelige Beviser for, at dens Folk, der for det meste ere Mormoner, ere Uddannelsens

Velyndere og Understøttere. Ifølge de Helliges Anskuelser er selve Frelsen, næst efter Kristi Forsoning, et Uddannelsesværk. At Kundskab er et Middel til evig Fremadskriden, udtalte Joseph Smith i følgende Ord: „Det er umulig for nogen at blive frelst i Uvidenhed;" „Et Menneske frelses ikke hurtigere, end han erholder Kundskab;" „Guds Herlighed er Intelligens;" „Ethvert Princip af Intelligens, vi opnaa i dette Liv, ville vi besidde i Opstandelsen;" „Den, som i dette Liv opnaar mere Kundskab end en anden, vil være saa langt foran i den næste Tilværelse." Disse ere Læresætninger udtalte af Profeten Joseph Smith.

Mormonismens Moralitet. Ejheller er det sandt, naar det siges, at Mormonismen gør Brud paa Ægteskabets Hellighed; tværtimod holder den det lovlige Ægteskab af Mand og Kvinde for at være Midlet, ved hvilket de opnaa deres højeste og helligste Formaal. Ifølge de S. D. Helliges Tro er Ægteskab ikke af vor himmelske Fader tiltænkt kun at være en jordisk Forenelse, men en der skulde bestaa gennem Tidernes Omskiftelser og være forevig — give Hæder og Glæde i denne Tilværelse, Ophøjelse og evigt Liv i tilkommende Verdener.

Det typiske „Mormon"-Hjem er Familiens Tempel, hvori hele Familien samler sig Morgen og Aften for at prise Gud og paakalde ham i Jesu Kristi Navn, ofte ledsaget af den hellige Skrifts Læsning og Afsyngelse af aandelige Sange. Der lære Børnene, og med Mildhed indskærpes moralske Forskrifter og religiøse Sandheder, der i det hele taget udgøre den Retfærdighed, der ophøjer en Nation og afværger den Synd, som er en Skændsel til et Folk. Hvis saadanne Forhold ikke udgøre tilstrækkeligt Svar mod den Beskyldning, at vore Hjem ere ukristelige, modvirkende den moralske Indflydelse, ødelæggende Statens Stabilitet, saa vende vi os hen til de nulevende Generationer, Mormon-amerikanske Borgere, Produktet af vor Religion og vore Hjem, for Retfærdiggørelse. Her ere vore Sønner og Døtre, sæt dem paa hvilken som helst Prøve af Sammenstilling I ønske; Fremhævelse af Sandhed, Ærbødighed for Alderdommen, Ærefrygt for Gud, Kærlighed mod Næsten, Troskab til Fædreland, Respekt for Lov og Ret, Forfinelse af Maner, og sidst, (i dette Tilfælde mellem os og vore Anklagere den kronende Prøve af dem alle), Renhed af Hjærte og Renhed i Opførsel. Det er ikke overdreven Selvros at sige om de Generationer af vort Folk, der ere fødte og opdragne i Mormonhjem, at de med Hensyn til kristne Dyder og alt, hvad der hører til ærbart Borgerskab, kunne fordelagtig stilles Side om Side med hvilket som helst Samfund i dette eller andre Lande.

Handelsbeskyldningen. Den Beskyldning at Kirken er en Handels- mere end en Religions-Institution; at dens Formaal er timelig hellere end aandelig Udvikling; at den raader over dens Medlemmer i deres industrielle Driftighed og Forhold, og sigter til at have absolut Raadighed over deres verdslige Affærer — alt dette maa vi udtrykkelig nægte. At

Kirken gør Krav paa at have Rettighed til at give Raad til sine Medlemmer angaaende timelige saa vel som aandelige Sager indrømmes. Kirkens ledende Embedsmænd, som have haft praktisk Erfaring som Pionerer, have været Folket behjælpelig med at anlægge Byer over alt i Vesten, og have givet dem gratis hvad Gavn, der kunde drages af deres fortrinlige Kundskab om mange Ting ved Raad og Vejledning, hvilke Folket fordelagtig have anvendt i deres Arbejde. Og baade Ledernes Visdom og Folkets Fornuft er lagt for Dagen i det af dem opnaaede Resultat. Alt dette er bleven udført uden den mindste Følelse af Tvang; det er Resultatet af vise Raad givne i al Mildhed og efterkommet af egen fri Villie.

Det har ogsaa været Kirkens Politik at støtte Hjemmeindustrier. Hvor der har vist sig Mangel paa Tillid til nogle af disse Foretagenders heldige Udfald, og privat Kapital har vist sig ængstelig for Deltagelse, har Kirken lagt Pengene ud, saa at Foretagendets Mulighed maatte blive fremvist, og Visdommen i en saadan Politik er gentagne Gange bleven bevisliggjort. Paa denne Maade ere Hjælpekilderne i forskellige Egne blevne udnyttede, Almuens Interesser mangfoldiggjorte, og Folket, særlig de fattige, givet flere Lejligheder til Beskæftigelse, og til at blive selvstændige.

Ingen Tvang. Vi nægte, at der eksisterer nogen som helst Tvang i Kirken; og dette paa Grund af at dens Regering er ene moralsk, og den Magt, der anvendes, er Godhed, Fornuft og Formaning. Regering med de Regertes Tilladelse er Kirkens Regel. Nedenstaaende er et Indbegreb af Herrens Ord, der bestemmer de Principper, paa hvilke Kirkens Regering skal ordnes:

„Præstedømmets Rettigheder ere uadskilleligt forbundne med Himlens Kræfter, og Himlens Kræfter kunne ikke kontrolleres eller bruges uden ifølge Retfærdighedens Principper. At de kunne overdrages paa os, er sandt; men naar vi forsøge at skjule vore Synder, tilfredsstille vort Hovmod og vor forfængelige Ærgærrighed, eller udøve Kontrol, Herredømme eller Tvang over Menneskenes Sjæle i nogen som helst Grad af Uretfærdighed, se, da unddrager Himlene sig os, Herrens Aand bedrøves, og naar den bortdrages, da er saadanne Mænds Præstedømme og Myndighed tilende. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør udøves i Kraft af Præstedømmet, uden ved Overbevisning, Langmodighed, Mildhed, Sagtmodighed og uskrømtet Kærlighed; ved Venlighed og sand Kundskab, som uden Hykleri og uden Svig skal storligen udvide Sjælen".

Udnævnelse til Embede i Kirken kan ske ved Aabenbaring; og Rettigheden til at udnævne udøves sædvanlig af dem, der ere iklædte høj Avtoritet; men det er en Lov, at ingen skal blive ordineret til noget Embede i Kirken, hvor der er en regulær organiseret Gren deraf, uden ved Afstemning af dens Mdblemmer. Denne Lov er gældende for alle

Kirkens Embedsmænd, fra dens Præsident ned til Diakonen. Den kirkelige Regering eksisterer formedelst Folkets Villie. Valgene ske ofte, og Medlemmerne have Frihed til at stemme, som de synes bedst. Sandtnok virker Udvælgelsesprincippet her ved Folkets Vedtægt, mere end ved dets Udnævnelse, men det er ikke desmindre afgørende. I hvilket som helst System denne Fremgangsmaade bruges, hvor er der, eller kan der være, nogen Tvang? I Udførelsen af deres Kalds Pligter ere Kirkens Embedsmænd ansvarlige til Kirken, og ingen Embedsmand, ligemeget hvor højt han monne være stillet, forskaanes fra denne Lov. Alle Kendelser, Afgørelser og Forhandlinger af Embedsmænd ere udsatte for Undersøgelse, Rettelse, Revision, og sluttelig Forkastelse af en Generalforsamling af Kirkens Præsteskab, som er den sidste Appelret. Endog Præsidenten, Kirkens højeste Embedsmand, er under disse Love, og speciel Foranstaltning er indført for hans Forhør, og, hvis det gøres nødvendigt, hans Afsættelse. Hvor disse Fakta kendes i nogen som helst Regerings Administration, kan den ikke paa nogen Maade kaldes Tyranni, eller betragtes som en Trusel mod frie Institutioner.

Tiende Systemet. Kirkens Tiendesystem, saa ofte anklaget for nedtrykkende, og for at være en tvungen Kirkeskat, er i Virkeligheden et System af frivillige Gaver. Sandtnok ere Medlemmerne efter Kirkens Love moralsk forpligtede til at yde aarlig en Tiendedel af deres Indkomster. Men ifølge Beskaffenheden af de Principper, paa hvilke Kirken hviler — og den er jo kun en frivillig Forening for Opfostring af aandeligt Liv og Opnaaelsen af moralske og godgørende Formaal, hvortil Foreningsfællesskab ikke kan tvinges — saa er der ingen Tvangsmaade, hvorpaa dette eller noget andet Kirkefond kan indsamles. Tienden er et frivilligt Offer for religiøs og godgørende Anvendelse, og ikke en Plan for Afkrævning af Midler til Berigelse af Kirkens høje Embedsmænd. Tjeneste i Kirkens Interesser gives for det meste uden Pengebetaling; hvor Betaling tilstedes, er den moderat. Kirkens høje Embedsmænd ere ikke rige, men tværtimod i de fleste Tilfælde Mænd af indskrænket Formue, og hvor det forholder sig anderledes, kom deres Rigdom ikke fra Folkets Tiende. Disse Fakta ere en fuldstændig Modbevisning af den Beskyldning, at Tienden er et System af Udpresning af Folkets Midler for Præsteskabets Berigelse. Ligesom Kirkens Regering gennemgaaende gør, virker Tiendesystemet paa et Princip af deres Frivillighed og Samtykke, som anse Troen som guddommelig. (Fortsættes S. 170.)

Godt Raad. Lad ikke Ros af Mennesker være din Hensigt med en god Gerning; men hellere lad en god Samvittighed, Følgen af en vel udført Pligt være dit Formaal.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Lørdag den 1. Juni 1907

Et Dokument af stor Betydenhed.

I dette Hefte af Skandinaviens Stjerne give vi vore Læsere en officiel Erklæring fra Kirkens første Præsidentskab, forelæst og enstemmigt vedtaget i Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. April 1907. Den er udstedt til hele Verden, og burde tiltrække sig alles Opmærksomhed. Det vilde kun være billigt og ret, at Pressen allevegne deltog i dens almindelige Bekendtgørelse. Usandfærdige og i mange, om ikke i de fleste Tilfælde forsætlig falske Beskrivelser om Mormonismen, dens Lære, Anskuelser og Hensigt ere udspredte gennem Presse og Prædikanter, saa at det ærede Publikum, der foretrækker Sandhed for Bedrageri, burde gives Lejlighed til at høre fra Mormonernes egen Mund eller offentlige Erklæring gennem de Aviser og Tidsskrifter, der ikke genere sig for at fremhæve Retfærdighed for de Undertrykte. De fleste Læsere søge Oplysning; hvorfor give dem Forblindelse? Maaske det er for meget at forvente, thi Tiden er endnu ikke kommen for Mormonismen at faa en almindelig upartisk Undersøgelse og retfærdig Dom, skønt der nu, mere end nogensinde før, viser sig en mildere og mere venlig Følelse for den hos Folk, der i nogen Grad interessere sig for Sagen.

Dokumentet optager det meste af Stjernen denne Gang; men vi tro den vil blive læst med megen Interesse. Det møder vort Bifald i enhver Enkeltheds og hver Henseende. Det er den enstemmige Røst af Guds Kirke, der er oprettet i disse sidste Dage ved guddommelig Aabenbaring. Det kommer gennem dens autoriserede Udlæggere af dens Tro, og kan anses som paalidelig og ligefrem Sandhed om hvad, det omhandler. Vi anbefale Dokumentet til alles nøjagtige Betragtning, hvor som helst det monne komme, og i Særdeleshed til Folk og Blade, der have befattet sig med at bestride denne Sag og dens Frembærere.

For at Dokumentet maa blive spredt vidt og bredt blandt Folket, vil der snart blive trykt en Udgave som et Flyveskrift paa tolv Sider; og vi anmode Missionærerne og de Hellige om at gøre, hvad de formaa, for dets Udspredelse og Bekendtgørelse. Maa det blive et Middel, hvormed at oplyse Verden og fordrive den herskende Forblindelse, angaaende den Kirkes Holdning, som er oprettet paa Jorden af Jesus Kristus selv til Frelse for Menneskene! (Mill. Star.)

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer fra Utah, Oregon og Idaho ankom til København den 20. Maj og bydes hjertelig velkommen. Deres Beskikkelse angives som følger:

Carl Berg fra Castle Dale og Niels Jensen fra Providence, Utah, til Københavns Konf.; James B. Christiansen fra Spanish Fork, August H. Knebelau, fra Salt Lake City og Henry J. Nelson fra Spanish Fork, Utah, til Aarhus Konf.; Jens S. Jensen fra Spring City, Utah, til Aalborg Konf.; Otto E. Johnson fra Preston, Idaho, til Kristiania Konf.; Charles Martinsen fra Koosharem, Utah, Orson Heilesen fra Burton, James M. Keller fra Mink Creek, Idaho og Lars Samuel Christensen fra Hyde Park, Utah, til Bergen Konf.; Willard Steffensen fra Inverury, Albert E. Delange fra Koosharem, Robert H. Andersen og Paul K. Nielsen fra Salt Lake City, Utah, Rolf C. Wold fra Preston, Idaho, og Enoch E. Christoffersen fra La Grande, Oregon, til Trondhjem Konference.

Forflyttelse: Ældste John Ericksen er forflyttet fra Trondhjem til Kristiania Konference.

Afløsning. Efter et hæderligt udført Arbejde løstes følgende Ældster fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien for at rejse hjem, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse: Martinus Nielsen fra Trondhjem, til Centerfield, Utah; Jeppe Jeppesen fra København, til Salt Lake City, Utah; Samuel Petersen fra Aalborg, til Kanesville, Utah; Nephi Rasmussen fra Aalborg, til Carter, Wyoming; Anders P. Nielsen, der har præsideret over Aarhus Konference, fra Aarhus, til Granger, Utah; Nephi H. Nielsen fra Kristiania til Monroe, Utah; Orson H. Petersen fra Trondhjem til Newton, Utah, og Willard R. Smith fra Kristiania, til Salt Lake City, Utah.

Selskabet afrejste med Dampskibet Arabic fra Liverpool den 24. Maj.

Sig det nu! En Moder laa for Døden. Hendes Søn bøjede grædende sine Knæ ved hendes Seng og sagde:

„Du har været en god Moder for os."

Den døende Kvinde aabnede sine Øjne og sagde: „Det har du aldrig sagt mig før, Johannes." Og saa døde hun.

Om vi har nogle kærlighedsfulde Ord at sige, lad os udtale dem nu, medens vore kære er hos os. Om vi har et Kærlighedsværk at udføre, lad det blive gjort i Dag.

Blomster paa Kisten og Indskrifter paa Graven har ingen Opmuntring og Glæde med sig for den Døde. Hvor ofte kommer de ikke did kun for ligesom at erstatte Mangel paa Kærlighed og Venlighed i Livet. (Udsøgt.)

Et lovlydigt Folk. Hverken i Tænkemaade eller i vor Opførsel have vi været troløse mod den Regering, under hvis Garanti af religiøs Frihed vor Kirke blev grundlagt. Mormons Bog erklærer Amerika at være Zions Land; et Land helliget til Retfærd og Frihed; et forjættet Land til visse Grene af Israels Hus, som ogsaa til Hedningerne. Den erklærer, at Gud vil befæste dette Land imod alle andre Nationer; og at „den, der strider imod Zion, skal omkomme". Ved Aabenbaring til Profeten Joseph Smith erklærede Herren, at han havde indrettet de forenede Staters Grundlov ved „vise Mænd, udsøgte i denne Hensigt." Det er ligeledes vor Tro, at Gud har velsignet og begunstiget denne Nation, og givet den Magt til at hævde de guddommelige Beslutninger angaaende Zions Land, saa at frie Institutioner ikke skulde udryddes af Jorden. Efterdi vi nære saadanne Følelser, have vi ingen Plads i vore Hjærter for Troløshed, ejheller er der i vor Adfærd Sandsynlighed for Forræderi. Dersom vi vare fjendtligsindede mod amerikanske Øvrigheder eller troløse mod de forenede Staters Regering vilde vi være troløse mod de Principper, til hvilke vi baade af Interesse og Opdragelse ere mest hengivne, og vi vilde forkaste Guds Aabenbaringer om dette Land.

Idet vi igen udtrykke vor Tro paa Amerikas høje Tilskikkelse, vor Hengivenhed til amerikanske Institutioner, og vor Troskab til de forenede Staters Regering, erklære vi, at disse Følelser, denne Hengivenhed, har overlevet Erindringen om alle de Forurettelser, der er bleven udøst paa vore Fædre og paa os selv. Dersom Patriotisme og Loyalitet bestaar i Egenskaber, der i fredelige Tider fremvises ved retskaffen, ædruelig, godgørende, stræbsom og dydig Levemaade; i prøvende Tider ved Taalmod, Modstand kun ved lovlige Midler mod virkelig eller tænkt Uret, og ved tilsidst at vise Lydighed mod Landets Love, skønt paaførende Sorg og Lidelse; og i Krigstider ved Villighed til at deltage i Nationens Kamp, — da er unægtelig „Mormonerne" patriotiske og loyale.

Det polygamiske Spørgsmaal. Det eneste, der synes uforeneligt med vor Erklæring, at være loyale Borgere, er forbundet med vor Stilling under de Stridsspørgsmaal, der ere opkomne angaaende Polygami. Dette Princip blev indført ved Profeten Joseph Smith i Nauvoo, Illinois. Dets Udøvelse fortsattes i Utah og bekendtgjordes til Verden som en af Kirkens Troslærdomme i 1852. Desuagtet blev Brigham Young, hvis Anskuelser i denne Sag var vel bekendt, to Gange indsat som Guvernør over Utah med Senatets Bifald, først ved Præsident Filmore og siden ved Præsident Pierce. Det var ikke før 1862, Kongressen udstedte en Lov, der forbød Polygami. Denne Lov blev af de Sidste-Dages Hellige samvittighedsfuldt ringeagtet, ved deres fortrinsvise Opholdelse af et indbefattet Princip i deres Religion. De antog ydermere Udstedelsen af denne Lov at være et Brud paa Grundloven, der bestemmer: at Kongressen ikke skal udstede nogen Lov, der forhindrer fri Religionsudøvelse.

Uagtet denne Stilling og Opførsel fra vort Folks Side, blev der ingen Afgørelse af dette Spørgsmaal i Højeste-Retten før 1878, mer end tredive Aar efter Bosættelsen i Utah; ejheller blev der gjort noget særligt Forsøg paa at hævde Loven til fem eller seks Aar senere hen. Visselig maa det tilstaas, at den Fordragelighed, under hvilken Polygamiets Praksis blev saa stærkt rodfæstet, fortjener af de forenede Stater og Folket — om ikke just af Pligtskyldighed saa dog paa Grund af Medlidenhed og Visdom — i det mindste Udøvelse af Taalmod og Menneskekærlighed ved Behandlingen af dette Spørgsmaal. Om det fremhæves af dem, som finde Undskyldning for saadanne Overtrædelser førend Afgørelsen i 1878, at vor Pligt som gode Borgere var fra den Tid klar og umisforstaaelig, svare vi, at Stillingen, saaledes som nogle af Kirkens Medlemmer betragtede den, gjorde deres Pligter mod Gud og mod Regeringen uforligelige. Tillige tænktes der Mulighed for, at Højesterettens Bestemmelse kunde blevet forandret, dersom hvad der var anset som en grudlovsmæssig Rettighed ikke altfor let lod sig overgive. Hvad vort Folk gjorde af Uagtpaagivenhed mod Loven og Højesterettens Bestemmelse vedrørende Polygami, var i Betragtning af at staa ved sine religiøse Rettigheder efter Grundlovens Garanti, og ikke af nogen Følelse af Opsætsighed eller Utroskab mod Regeringen.

Ærbødig Underdanighed. Mormonerne have bøjet sig med ærbødig Underdanighed for Lovene, der ere udstedte mod Polygami. Medens det er sandt, at de i mange Aar bestred Retsmæssigheden af Kongressens Lov, og midlertidig handlede i Overensstemmelse med deres religiøse Overbevisninger i Opholdelse, ved Praksis saavel som ved Udtalelse, et Princip givet dem fra Gud, alligevel, da ethvert Middel af retsmæssigt Forsvar var bleven anvendt, opgav Kirken Striden og bekendtgjorde sin Bestemmelse, at vise Lydighed mod Landets Love. Sidenefter, da der blev Mulighed for Utah at blive en Stat paa Betingelse af, at dens Grundlov bestemte ved en Lov, som er uopløselig uden ved Tilladelse af de forenede Staters Kongres, at polygamisk Ægteskab skulde for evig være afskaffet, Mormonerne modtog Betingelsen ved at stemme for Vedtagelsen af Grundloven.

Fra den Tid til idag har Kirken været tro til sit Løfte med Hensyn til Afstaaelsen fra Vielser til polygamiske Ægteskab. Hvis det paastaas, at der har været Tilfælde af Brud paa Antipolygamilovene, og at nogle af Kirkens Medlemmer have søgt at undvige Bestemmelsen, der forbyder polygamiske Vielser, saa er Svaret dette: at i enhver Stat og Nation findes der dem, der forbryde sig mod Lovene, trods al den Vagtsomhed, der kan udøves; men dette beviser ikke som Følge, at et Samfunds eller en Stats Oprigtighed er brudt ved de enkelte Individers Overtrædelser. Alt hvad vi fordrer er, at den samme Fornuftbetragtning anvendes paa vort Samfund, som skænkes andre. Naar alle Forhold og

Omstændigheder tages i Betragtning, maa man mere undres over, ikke at der har været enkelte Tilfælde af polygamisk Vielse, men at saadanne Tilfælde have været saa faa. Det burde erindres, at en religiøs Overbevisning hos Folket holdt denne Ægteskabsorden at være guddommelig anerkendt. Det er derfor ikke at undres over, at der i et Samfund saa stort og saa oprigtigt som vort skulde vise sig at være nogle enkelte overspændte Individer, der ikke vilde vise Lydighed, endog mod Vedtægt i denne Retning, eller at disse saa skulde finde andre, som vilde retfærdiggøre dem i deres Anskuelser; men deres Antal er dog kun ringe.

De, som omtale „Mormonernes Polygami" som en farlig Trusel til amerikanske Hjem, eller som en alvorlig Faktor i amerikanske Problemer, kun latterliggøre sig selv. Hvad der angaar polygamisk Ægteskab, det Spørsmaal er afgjort. Problemet løser sig selv hurtigt blandt vort Folk. Det er bevist, at i 1890, da „Manifestet" udkom, var der 2,451 polygamiske Familier; i ni Aar var dette Antal bleven formindsket til 1,543. Fire Aar senere var der kun 897; og mange af disse ere siden den Tid afgaaede ved Døden.

Som Svar paa Beskyldningen for Disloyalitet, grundet paa Paastand om hemmelige Forpligtelser imod Regeringen, erklære vi for alle Mennesker, at der ikke er noget som helst forræddérisk eller lovstridigt ved nogen Ordinans, Ceremoni eller Ritus i Kirken.

Kirke og Stat. Omstyrtning af verdslige Regeringer, Forening af Kirke og Stat, Kirkeherredømme over Staten, kirkelig Indblanding i Borgernes politiske Frihed og Rettigheder — alt saadant er modsat Kirkens Principper og Politik, og aldeles modstridende de saa ofte gentagne Erklæringer af Kirkens øverste Embedsmænd og af Kirken selv, som fremvist i dens Generalforsamlinger eller Konferencer. Kirkens Lære angaaende Regeringer lyder saaledes: „Vi tro, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige, samt adlyde, ære og opretholde Lovene". Saadan er vor Indrømmelse af Pligt mod verdslige Regeringer. Og atter:

„Vi tro, at alle Regeringer nødvendigvis behøve borgerlige Embedsmænd og Øvrighedspersoner for at haandhæve sammes Love, og at saadanne, som ville forvalte Lovene redeligt og retfærdigt, bør søges og understøttes ved Folkets Stemme (dersom det er en Republik), eller Regentens Villie".

„Vi tro, at det ikke er rigtigt at blande religiøs Indflydelse med borgerlig Regering, hvorved eet religiøst Samfund fostres, og et andet indskrænkes i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers personlige Rettigheder som Medborgere nægtes".

Med Hensyn til Kirkens Love er det bleven udtrykkelig sagt:

„Værer Øvrighederne underdanige, indtil han regerer, hvis Ret det er at regere, og som lægger alle Fjender under sine Fødder".

„Se, de Love, som I have modtaget af mig, ere Kirkens Love, og i dette Lys skulle I fremstille dem".

Hermed menes, at ingen Lov eller Regel anordnet, eller Aabenbaring given Kirken, er bleven udspredt for Staten. Saadanne Love og Aabenbaringer, som ere givne, ere alene for Kirkens Regering. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige erkende Læren om Adskillelse af Kirke og Stat; at der ingen Indblanding af Kirkeautoritet skal være i politiske Sager; at der maa være absolut Frihed og Uafhængighed for Individet i Udførelsen af dets politiske Pligter. Hvis der nogensinde har været noget i Uoverenstemmelse med denne Lærdom, har det været Brud paa Kirkens for længe siden bestemte Principper og Politik.

Vi erklære, at vi ifølge vore Principper og Politik erkende: absolut Adskillelse af Kirke og Stat; at Kirken ingen Herredømme skal have over Statens Anliggender; at Staten ingen Herredømme skal have over Kirkens Anliggender, eller over den frie Udøvelse af Religion; at Individet skal være aldeles fri for de kirkelige Autoriteters Herredømme i politiske Sager; at alle Kirker skal være ligestillede overfor Loven.

Den gentagne Erklæring af denne Lærdom og Politik forudsætter: at Politiken i de Stater, hvor vort Folk er bosat, skal bestyres ligesom i andre Dele af Unionen; at Staten ingen Hindringer skal lægge i Vejen for Kirken, eller for den frie Udøvelse af Religion. Men i Tilfælde at politiske Partier bekrige Kirken, eller true med Besnærelse af dens Medlemmers borgerlige, politiske eller religiøse Rettigheder — imod en saadan Politik fra noget som helst politisk Parti eller Klike, hævde vi Kirkens naturlige Rettighed til Selvforsvar, og dens Rettighed til at kalde paa sine Børn, og paa alle som elske Retfærdighed og ønske Bevarelse af Religionsfrihed, at komme den til Hjælp, og staa ved den, til Faren skal være forbi. Og dette gøre vi aabenbart, og overlade vor Sags Retfærdighed til vore oplyste Medmenneskers Dømmekraft, hvis et saadant Tilfælde uheldigvis skulde opstaa. Vi ønske at leve i Fred og Enighed med vore Medborgere af alle politiske Partier og alle Religionssamfund.

Om Aabenbaring. Undertiden gøres den Paastand af nogle, at Virkeliggørelsen af et saadant Ønske er umulig, efterdi de Sidste-Dages Hellige erkende som et Trosprincip, at Gud i vor Tid aabenbarer sig til Mennesker ligesom i fordums Tider; at Kirkens Præsteskab udgøre et Korps, der hver for sig ifølge sin Stilling, har Ret til saadan Aabenbaring; at Kirkens Præsident anerkendes som den eneste Mand, ved hvem guddommelig Meddelelse vil blive given som Lov og Lærdom til Kirken; at saadan Aabenbaring kan komme naar som helst, paa hvilket som helst Omraade, aandeligt eller verdsligt, som Gud vil; og sluttelig at efter enhver trofast Sidste-Dages Helligs Opfattelse, saadan Aabenbarelse, ihvad det end monne raade eller befale, agtes som første Pligt. Endvidere udpeges sommetider det Faktum, at Kirken imødeser et

virkeligt Komme af Guds Rige paa Jorden, som skal samle alle Verdens Riger til eet synligt, guddommeligt Rige, over hvilket den opstandne Forløser skal regere. Alt dette, mener man, gør det umuligt for en „Mormon" at have sand og virkelig Hengivenhed til sit Land eller nogen verdslig Regering.

Vi lade os ikke nøje med de Fortolkninger, andre sætte paa vor Tro, eller med hvad de sige maa være naturlige Følger af vore Lærdomme. De have ingen Rettighed til at fortælle os, hvad de mene kan være den logiske Slutningsfølge af hvad vi tro, men som vi selv slet ikke antage. Vi maa dømmes efter vore egne Udlæggelser og vore Handlinger, ikke efter andres Logik, angaaende hvad der er eller kan være Resultatet af vor Tro. Vi modsige den Paastand, at vor Tro paa guddommelig Aabenbaring, eller vor Forventning af Guds Riges Komme, i mindste Maade svækker Oprigtigheden af vor Troskab til vort Land og Regering. Tiden, naar det himmelske Rige vil tage Herredømmet, kunne vi vel ikke vide mere end andre Kristne, der bede: „Til os komme dit Rige! Ske din Villie, som i Himlen, saaledes og paa Jorden!" Men vi vide, at vor Hengivenhed og Loyalitet til vort Land forøges formedelst det Faktum, at medens vi vente for Messias' Riges Komme, ere vi befalede af Gud at være Øvrigheder og Konger underdanige, til han kommer, som har Ret til at regere paa Jorden.

Mormonismens Aand og Hensigt. Den er i Verden for at gøre Verden godt; den lærer Sandhed, indskærper Moralitet; beskytter Hjemmets Renhed; ærer Autoritet og Regering; begunstiger Uddannelse og løfter Mænd og Kvinder op paa et højere Trin; vor Religjon hader Synd og Last, og er en Fjende til Tyranni af enhver Slags. Den søger at opløfte, ikke at nedbryde Samfundet. Den gaar Haand i Haand med Civilisationen i vor Tidsalder. Medens den erklærer sig at være en speciel Forløber til Frelserens andet Komme, anerkender den hver Epoke og Bevægelse i Fortiden som Trin i den Fremadskriden, der fører os til den forventede Fredsregering. Mormonismen løfter Fredens Fane op til alle Folk. De forudbestemte Frugter af dens forunderlige Virken er Jordens Helliggørelse og Menneskehedens Frelse.

Og nu sige vi til Verden: Eftersom vi ere befalede af Gud, at saa vidt, som det er os muligt, at leve i Fred med alle Folk, udsende vi, for at efterkomme denne himmelske Befaling, denne Erklæring saa at vor Stilling overfor de forskellige Spørgsmaal, der ere opstaaede om os, og som gøre Bevægelse iblandt Folk af alle Stænder, maa forstaas. Vi ønske Fred, og ville gøre alt, hvad der staar i vor Magt ifølge Ret og Ærbarhed, for at fremme den. Vor Religion er uadskillelig forbundet med vort Liv; den har dannet vor Karakter, og Sandheden af dens Principper er indgravet i vor Sjæl. Vi forelægge eder, vore Medmennesker, at der intet er i disse Principper, der fortjener Afsky eller Fordømmelse, ligemeget hvor forskelligt det end maatte synes eder, set fra

eders egne Opfattelser af religiøse Sandheder. Visselig er der intet i dem, der ikke kan lades indenfor den store Kreds, den nyere Tids Fordragelighed indslutter, hvad religiøs Tænkemaade og Praksis angaar. For os ere disse Principper Sandhedens Krystalisering. De ere os lige saa dyrebare, som eders religiøse Opfattelser ere for eder. I deres Anvendelse paa Menneskenes Vandel se vi Verdens Haab om Forløsning fra Synd og Ufred, fra Uvidenhed og Vantro. Vore Motiver ere ikke egennyttige; vore Formaal ikke ubetydelige eller tidsbundne. Vi betragte Menneskeslægten, baade den hedengangne, den nulevende og tilkommende, som udødelige Væsener, for hvis Frelse det er vor Pligt at virke; og til dette Værk, udstrakt som Evigheden og dybt som Guds Kærlighed, indvie vi os nu og forevig, Amen.

Joseph F. Smith,
John R. Winder,
Anton H. Lund.

Første Præsidentskab for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, den 26de Marts 1907. Antaget ved Votum af Kirken i Generalkonference den 5te April 1907 i Salt Lake City, Utah.

Foraarskonferencen i Kristiania.

Konferencens Møder holdtes i de Helliges store Sal, Osterhaugsgade 27. Paa Forhøjningen, der var dekoreret med Blomster, vare til Stede Missionspræsident J. M. Christensen, Præsident A. P. Nielsen fra Aarhus og 35 Missionærer fra Zion. Det første Møde holdtes Lørdag Aften d. 4. Maj Kl. 8½. Præsident Søren Rasmussen gjorde de indledende Bemærkninger, hvorefter Grensforstanderne afgave deres Rapporter om Værkets Tilstand, hvilken var god allevegne. De vare villige til med fornyet Iver at fortsætte Arbejdet, og søge at drage Menneskene fra deres mange Vildfarelser. Præsident S. Rasmussen gav den samlede Rapport, der viste, at i det sidst forløbne Halvaar vare 67,441 Skrifter omsatte, og 9,191 Bøger; 52,777 Fremmedes Hjem besøgte; 11,531 evangeliske Samtaler holdt og 1,077 Forsamlinger; 53 vare døbte; 23 Børn velsignede; 26 emigrerede; 10 Døde; 22 nye Abonnenter paa Skandinaviens Stjerne. Derefter gjorde Præsident J. M. Christensen nogle Bemærkninger og gav gode Raad.

Søndag Morgen Kl. 10 holdt Søndagsskolen et Konferencemøde, hvor Rapporter fra Søndagsskolerne gaves. Det vistes, at der var 8 Søndagsskoler, alle i trivelig Tilstand. Der var 414 Elever (af hvilke 113 ikke tilhøre Kirken), 62 Funktionærer, ialt 476. Et godt Program blev udført, og opmuntrende Bemærkninger gaves af Missionspræsidenten.

Kl. 3 Eftermiddag fortsattes Konferencen begyndende med Sang og Bøn. Ældsterne A. P. Nielsen, H. A. Knudsen, Nephi H. Nielsen og Præsident J. M. Christensen omtalede Evangeliets Principper og bar Vidnesbyrd om, at det var en Guds Kraft til Saliggørelse til alle, som tro og adlyde det.

Kl. 7 Aften holdtes det næste Møde, og Salen var helt fyldt af

Tilhørere. Ældste Willard R. Smith viste, at Troen uden Gerninger intet vilde gavne. Præsident J. M. Christensen vidnede om Joseph Smiths Missions Guddommelighed og ligeledes Mormons Bogs. Præsident S. Rasmussen bevidnede Evangeliets Gengivelse, og raadede Fremmede til at undersøge det i Oprigtighed og Ydmyghed.

Mandag Morgen holdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne gaves Lejlighed til at udtale sig om Værkets Fremgang og deres Deltagelse deri. Præsident J. M. Christensen udtalte sig tilfreds med Arbejdet, som var bleven udført, og opmuntrede til fortsat Arbejde; gav gode Raad og Formaninger.

Mandag Aften Kl. 8½ holdtes et Sakramentemøde, hvor Præsident J. M. Christensen forklarede Nadveren og dens Brug, og hvorledes de Hellige skulde forholde sig for at kunne nyde den værdigen. Kirkens almindelige Autoriteter og Missionens samt de lokale bleve opholdte ved Votum paa sædvanlig Maade. Ældsterne beskikkedes som følger (den førstnævnte i hver Gren som Forstander):

Som Præsident over Konferencen Søren Rasmussen; Sekretær: Joseph E. Mickelsen; som Missionærer i Kristiania Gren: Peter E. Andersen, Edward C. Ekman, Richard Petersen og A. B. Larsen; i Drammens Gren: Nikolai Andersen, James Jensen, Lorenzo Eggerts og Haakon E. Aamodt; i Frederikshald Gren: Nikolai Miller, Hans G. Johnsen og Fritz M. Jensen; i Frederiksstad Gren: Lars J. Halling jr., James Olsen; i Larvik Gren: Elmer M. Jørgensen og Hyrum M. Christensen; i Tønsberg Gren: James P. Christensen og P. M. Andersen; i Moss Gren: Charles J. Olsen og Henry Olsen; i Skien: Richard Andersen og Hans O. Sørensen; i Arendal: James Andersen og Nephi Christensen; i Eidsvold: Joseph Petersen, Rasmus Johnsen og Heber A. Knudsen.

Tirsdagen den 7. Maj, Kl. 8½ Aften holdt de unge Mænd og unge Kvinder et Konferencemøde og afgave deres Rapporter som sædvanlig; det vistes at Foreningerne vare i god Forfatning og gjorde godt. 135 Møder var bleven holdt; der var 186 paa Listen, af hvilke 29 var Funktionærer. Et Program gennemførtes, og Præsident J. M. Christensen gjorde nogle Bemærkninger, ligesom ogsaa Præsident S. Rasmussen.

Onsdag Aften holdtes der en meget behagelig Sammenkomst i Anledning af Missionærernes Afrejse igen til deres Missionsmarker. Et godt Program hørtes, og Forfriskninger serveredes til alles Tilfredsstillelse.

Sangkoret fortjener megen Ros og Paaskønnelse; thi deres dejlige Sange under Ledelse af Broder Otto Brun gjorde saa meget til Mødernes heldige Udfald. Alle Forsamlingerne vare godt besøgte og meget godt vil uden Tvivl blive Følgen deraf.

Willard R. Smith,
Sekretær.

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).